

KIRMIZIFARE

çocuklar için edebiyat dergisi

Sayı: 27

Kırmızıfare Çocuklar İçin Edebiyat Dergisi 1739 sayılı "Milli Eğitim Temel Kanunu'nun 55. maddesi gereğince incelenmiş, eğitim ve öğretim açısından 24 Aralık 1990 tarihli, 2328 sayılı Tebliğler Dergisi'nde okullara tavsiye edilmiştir.

Sayı: 27

Ocak 1994

Sahibi ve Sorumlu Müdürü: Fatih Erdoğan

© MAVİBULUT YAYINCILIK TİC. VE SAN. LTD.

YeniçarşıCd. 33/2 Ferah Apt. D.4

80060 Galatasaray İstanbul

Tel: 252 63 75 -76 Faks: 244 08 60

Baskı: Ayhan Matbaacılık (518 24 14)

Aylık dergi. Fiyatı: 15.000 TL.

Yıllık abone bedeli :

Yıllık 12 sayı: 150.000 TL.

Taahhütlü: 222.000 TL

Yurtdışı: DM 85

Yurtdışı Taahhütlü: DM 97

Kırmızıfare dergisi aboneliği için posta çeki ile 127469 numaralı hesaba abone bedelinin yatırılması ve alındı ya da fotokopisinin gönderilmesi yeterli olacaktır.

Kapak: Ümit Öğmel

Merhaba,

Üçüncü cildimizin ilk sayısıyla sizleri selamlıyoruz. Cilt kapaklarınızın henüz elinize ulaşmamış olması sizi üzmesin. Çok az kaldı. Cilt kapağı için istediğimiz renkte (sıcak gri) cilt bezini bulamadığımız için özel olarak yaptırıyoruz. Tekrar hatırlatalım, abonelerimize cilt kapağı ücretsiz olarak gidecek. Örneğin, başından beri aboneyseniz, size 1. ve 2. cilt kapakları çıkınca hemen gönderilecek. Yani, aboneliğiniz Siz abone olmadan önce çıkan sayılara ait cildi ise hazır olarak edinebileceksiniz. Kitaplığınızda Kırmızıfare'nin bütün sayılarının tamam olmasını istiyorsanız, postaladığımız "**Eksik Kırmızıfare'leri Tamamlama Formu**"yla bize başvurabilirsiniz. (Bu form size ulaşmadıysa bizden isteyebilirsiniz: 212-252 63 75).

Kırmızıfare

İçindekiler

Rüya	Orhan Veli Kanık 3
Bir Bayram Sabahı	Gülgün Ayrıl 4
Gezegenlerin Kabul Günü	Melek Güngör 12
Kırmızıfare Anketi	19
Onu Seviyorum (16)	Fatih Erdoğan 23
Uçurtmalar	Cengiz Asiltürk 24
Benim Adım Selen	Aysel Gürmen 36
Aydınlatma	Carlo Manzoni 38
İpucu Bizden Çözümü Sizden....	Turan Yüksel 39
Bir Kitap Bir Yazar	40

Rüya

Annemi ölmüş gördüm rüyamda

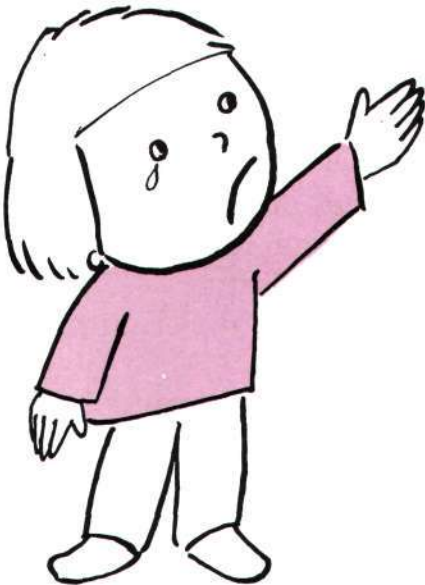
Ağlayarak uyanışım

"Hatırlattı bana, bir bayram sabahı

Gökyüzüne kaçırdığım balonuma bakıp

Ağlayışımı.

Orhan Veli Kanık

BİR BAYRAM SABAHİ

Gülgün Ayrıl

Resimler: Veli Kahraman

4

SABAH UYANDIĞINDA, yanı başında duran giysilerine göz attı hemen. Hepsi de yerli yerinde duruyordu işte. Gıcır gıcır rügan ayakkabıları... Ekose eteği... Bembeyaz bluzu... Kırmızı kurdelesı de, saçlarına bağlanmak üzere hazır bekliyordu öylece. Yatağından uzanıp hepsini tek tek okşadı.

Bu sabah ilk kez giyecekti onları. Bu bayram sabahı. Annesi bayramlık giysilerini hazırlarken, bir kez denemesine bile izin vermemişti. "Uyanınca," demişti. "Yarın sabah uyanınca giyersin."

Yataktan fırladı. İçeriden konuşmalar geliyordu. Çabuk çabuk kapıya doğru yürüdü.

"Küçük hanım uyanmış,"

dedi annesi. Ne o daha giyinmedin mi? Üstelik bir an önce onları giymek için sabırsızlanıyordun."

Çabuk çabuk yüzünü yıkadı... Giyindi. Aynada kendine baktı. Ne güzel olmuştu. Kurdeleyi saçlarına bağlamak için uğraştı, ama beceremedi.

"Anneciğim, yardım eder misin?" diye seslendi içeriye.

Saçlarını iki örgü yapıp, kurdeleyi de bağlayınca, her şey tamamlanmıştı işte.

"Ne güzel olmuş benim kızım," dedi annesi babasına dönüp. Babası da sevecen gözlerle süzdü onu.

"Üstelik daha da büyümüş sanki."

Bayram sabahlarını çok severdi. Her şey, herkes

yenilenmiş gibi görünürdü gözüne. Kahvaltıya oturmadan önce bayramlaşırlar, birbirlerini kucaklayıp, öpüşürler di. En iyi dileklerini sunarlardı birbirlerine. Sonra anneanne, babaanne ziyaretleri başlardı. Hepsi de bir armağan verirdi ona. İçi yine kıpır kıpır oldu.

Tam kahvaltıya oturacaklarken, annesi birden, "Görüyor musun?" diye bağırdı. Her şeyin tam olduğunu sanıyordum. Oysa tereyağını unutmuşum işte. Hadi canım bir koşu bakkala gidiver de, bir paket tereyağı al."

Kulaklarına inanamadı. Çünkü ilk kez bakkala yalnız başına gitmesini istiyordu annesi. Bugüne dek yalnız sokağa çıkması mümkün değildi. İzin vermezlerdi ki. Hattâ bahçeye çıkmasına bile. Çocuklar dere boyunda oynasırken, nasıl da imrenirdi onlara. Ne olur onlar kadar özgür olup, onlarla koşup oynasaydı. Ne kadar yalvarsa boşuna. Boşuna gözyaşı dökerdi. O da çok çaresiz kalınca, mızıkasını camdan aşağı atıverirdi.

"Anne, mızıkamı düşürdüm.

Gidip alabilir miyim?" derdi. Ancak o zaman izin verirdi annesi. Ve peşinden onu uyarmayı da hiç ihmal etmezdi.

"Sakın oyalanma. Çabucak al ve hemen yukarı çık."

Bu kısacık süre bile ona yeterdi çoğu zaman. Aşağı inip mızıkasını alana kadar geçen kısacık sürede, o çocuklardan biri olurdu aklınca. Onlarla özdeşleşmiş sayardı kendini. Ah şu dereyi atlasa da, karşılarında uzanan bostanın uçsuz bucaksız yeşilliklerine dalabilse. Alabildiğine koşsa koşsa. Ağaçlara çıksa. Çiçekleri koklasa. Ama hiçbirini yapamazdı. Gerisingeriye dönerdi hemen, hevesi kursağında kalmış olarak. Sonra yine mızıkasını aşağı atıverirdi hırsla. Birkaç kez üst üste atarsa, yine azar işitirdi. Dikkatsizlikle, sakarlıkla suçlardı annesi onu bu kez. İçi daralırdı o zaman. Küçücük dünyası kapkara olurdu. Küçük yalanlara başvurduğu için hem kendine kızardı, hem de annesine. Ah bir özgür olabilseydi o da, dere boyunda oynayan çocuklar gibi...

Durup durup, "Ben ne

zaman yalnız başına sokağa çıkabileceğim?" diye sorardı bıkıp usanmadan. Annesi de, "Büyüyünce," derdi her defasında.

Onun için kulaklarına inanamamıştı ya. Bakkala gönderdiklerine göre, demek büyüdüğüne gerçekten inanıyorlardı artık. Annesi, "Hadisene kızım," diyordu. "Nerelere dalıp gittin böyle."

Büyümenin verdiği kıvançla, annesinin uzattığı parayı almasıyla sokak kapısından dışarı fırlaması bir oldu. İçi içine sığmıyordu. Demek gerçekten büyümüştü artık. O da özgürce koşup oynayabilecekti bundan böyle.

Rugan ayakkabıları bozulacak diye de ödüş kopuyordu. Onun için de seke seke yürüyordu. Bir iki kez de tükürüklediği parmağı ile onları silmeyi ihmal etmedi.

Bakkala adımını atar atmaz, bir an ne alacağını unuttu. Sonra hemen anımsadı. Tereyağı alacaktı ya. Sıranın kendisine gelmesini beklerken, bir sürü tereyağı paketi gördü camekânlı vitrinde. Acaba hangisini alacaktı? Sıra da bir türlü kendisine gelmiyordu ki.

Canı sıkıldı. Birden karşı

arsaya kurulmuş bayram yerine gitti gözü. Kayık salıncaklar, dönme dolaplar, çarpışan arabalar, atlı karıncalar. Cıvı cıvıldı orası. Çocuklar neşeyle bağırışıyor, her birinin tadını çıkarıyordu. Ani bir kararla sıradan çıkıp, oraya doğru koşmaya başladı. Kayık salıncakların önüne gelince, "Ben de binebilir miyim?" diye sordu görevliye.

"Tabii," dedi adam.

"Yardım eder misiniz?"

"Tabii yavrum."

Bindi. Sallanıyordu, uçarcasına. Daha hızlı, daha hızlı. Süre bittikçe, yeniden yeniden sallanmak istiyordu. Kahvaltıyı da unutmuştu. Tereyağı almak için bakkala gittiğini de. Onu evde merak edebilecekleri de aklının köşesinden geçmiyordu hiç. Ne zaman ki parası bitip de görevli onu aşağı indirdi, o zaman her şeyi bir bir anımsayıverdi. Bir korku sardı içini. Ne diyecekti annesine, babasına? Üstelik paranın tamamını harcıyıp, bitirmişti. Tir tir titremeye başladı. "En iyisi hiç eve gitmemek," diye düşündü. Kaçıp, sığınabileceği bir yer olsa. Ama nereye gidebilirdi ki?

Tüm sevdikleri, tüm yakınları öylesine uzaklarda oturuyordu ki! Ne yolu bulabilirdi, ne izi. Kaybolurdu bu koskoca şehirde. Acaba bakkaldan tereyağını veresiye alsa. Ama buna da çok kızardı annesi mutlaka. Hem bunca zaman nerede olduğunu nasıl açıklayacaktı onlara?

Bir köşeye çöktü. Ağlamaya başladı. Önce için için ağlarken, sonra ip gibi akmaya başladı gözünden yaşlar. Elbisesi de kirlenmişti. Ayakkabıları da çamurlanmıştı işte. Ama hiçbiri gözünde değildi artık.

Radyonun üzerine süs diye koydukları bebeği geldi aklına birden. Onu babası getirdiği gün, ne çok sevinmişti. Ama hiç oynayamamıştı ki! "Senin bebekle oynayacak yaştın geçti nasılsa," demişti annesi. "Bozulup, kırılacağına, en iyisi radyonun üzerine koyalım da süs olsun evimize." Elini bile sürememişti. Ama yakınına gider, sırlarını söylerdi gizlice ona. Hiç yanıt alamasa da, bundan asla vazgeçmezdi. Belki de; nasılsa konuşamayacağı, söylediği sırları sonsuza dek saklayacağını bildiği için

rahatlıkla ona içini dökerdi ya. Ah bebeği yanında olsaydı keşke. Yine ona anlatırdı başından geçenleri. O, mutlaka anlardı onu. Hiç bağırmadan, hiç konuşmadan dinlerdi onu sonuna dek. Ah keşke bebeği yanında olsaydı şimdi. Galiba bir defa annesi, "içi saman dolu bebekle ne konuşuyorsun?" diye azarlamıştı onu. "Beyni yok, cansız o," demişti.

Olsun, varsın beyni olmasın. Varsın içi saman dolu olsun. Onu seviyordu ya. Bir defasında da annesi, ona şaka yollu, "Yoksa senin de mi için saman dolu?" diye sormuştu. Beynin olduğuna neredeyse inanmayacağım. Çünkü öyle abuk sabuk işler yapıyorsun ki!" Şimdi de, onu içi saman dolu olmakla suçlayacaktı mutlaka.

Gözlerindeki yaşları eliyle kurularken, birden babasını uzakta koştururken gördü. Bir bakkala giriyor, bir dışarı çıkıyor, etrafa bakıyordu durmadan. Sonra birileriyle konuştuğunu gördü hızlı hızlı. Sindiği yerde öylece kalakaldı. "Şimdi beni göreceksin," diye geçirdi içinden. Yanılmamıştı, göz göze geldiler bir anda.

Babası koşar adım, telaşla ona doğru yaklaşmaya başladı. Gelip, tam karşında dikilip durdu.

"Ne yapıyorsun burada? Ne oldu sana böyle?" diye sordu merakla. Sesinde ne öfke vardı ne de hiddet. Korkarak başını kaldırdı.

"Beni affet ne olur babacığım," diye ağlamaya başladı yeniden.

"Ne oldu? Anlat bana," dedi babası, meraklı gözlerini kızının üzerinde gezdirirken.

"Paranın hepsini harcadım," dedi kız yavaşça. "Hem de hepsini."

"Düşürdün mü yoksa?"

"Hayır," dedi yere bakarak. "Hayır."

"Ya?.."

Sesi soluğu kesilmiş gibiydi. Eliyle yalnızca salıncakları işaret edebildi.

Babasının ona bağıracağını, döveceğini sanmıştı. Oysa gülüyordu babası, hem de kahkahalarla. Büzüldüğü yerden korkuyla doğruldu.

"Sen gülüyorsun," dedi yavaşça.

"Evet, gülüyorum," dedi babası. "Senin haline gülüyorum."

Birden ciddileşti.

"Bu kadar istediğini bilsem, seni buraya getirirdim," dedi. "Ama sen hiç söylemedin." Biraz duraladı. Kızını inceler gibiydi.

"Üstelik sorumsuzca davrandın. Demek hâlâ büyümemişsin." "Büyüdüm," dese, bunu kanıtlayamamıştı ki. Demek yine özgür olamayacaktı.

"Yaptığın bağışlanır gibi değil," diyordu babası. "Ama bağışlamayı deneyeceğim. Bence sorumlu olmayı öğrenmeye çalış. Radyonun üzerinde duran süs bebeği değilsin sen. Senin için saman dolu değil. Senin çalışan bir beynin var. Bunu sakın unutma."

"Ama, ben onu seviyorum," dedi küçük kız. "İçi saman dolu olsa da." Bu sözleriyle sanki, "Siz beni hiç sevmiyorsunuz," der gibiydi. Babası, onun sitemini anlamamışçasına saçlarını yavaşça okşadı.

"Biz de seni çok seviyoruz," dedi. "Hem de bilemeyeceğin kadar çok. Seni çok sevdiğimiz için, üzerine titriyoruz ya. Sana zarar gelecek diye korkuyoruz ya."

Küçük kız, babasına iyice

El ele tutuşmuş
evlerine
dönerlerken,
özgürlüğün
kısıtlanmasıyla,
sevgiyi
bağdaştırmaya
çalışıyordu. Ve
eve girdiklerinde,
bebeği yine
radyonun
üzerinde, ona
öylece bakıyordu.
Yanına yaklaşıp,
"için saman dolu
ve beynin yok.
Mutlu olmalısın,"
dedi. "Çünkü
beynin olsa,

sokuldu.

"Ben de sizi seviyorum," dedi
çoşkuyla. "Ben de sizi hiç
üzmem istemiyorum."

Küçük kız, babasının elini
tuttu.

"Belki, içimin saman dolu
olmadığına da gerçekten
inanacaksınız bir gün," dedi.
Ve söylemek istediklerini
toparlamaya çalışır gibi durdu.
"Ve," diye devam etti. "İkide
bir, 'Senin için saman dolu
değil' diye beni uyarmak
zorunda kalmayacaksınız
artık."

"Öyle olsun," dedi babası.

yanıtlamayacağım sorular
soracaktın kendine durmadan.
Ve onlara hep yanıt
arayacaktın."

Bebek hâlâ ona öylece
bakıyordu, hiçbir anlam ifade
etmeyen gözleriyle. Gülüyor
mu? Ağlıyor mu? Sevinçli mi?
Kederli mi? Anlaşılmıyordu.
Bebegini yavaşça okşadı. Ve
kulağına eğilip, bir sır verir
gibi, "Ama ben, yine de bir
beynim olduğu için senden
daha şanslıyım. Çünkü bir
gün, mutlaka sorularıma yanıt
bulacağım," diye fısıldadı.

Gezegelerin Kabul Günü

Melek Güngör

Resimler: Mustafa Delioğlu

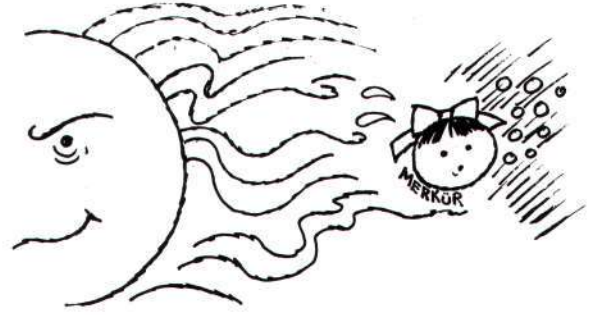
GÜNEŞE EN yakın gezegen olan Merkür'ün o gün çok canı sıkılıyordu. Bugüne kadar güneşe dönük kısmının ısısının üç yüz dereceye kadar çıkması, güneş görmeyen tarafının da eksi yüz elli gibi çok düşük olması nedeniyle hem kavrulup hem üşümesi bir yana, güneşteki patlamalardan da artık iyice sıkılmıştı. "Bir bakayım benden sonraki gezegenler ne alemde, belki biraz sıkıntım geçer," dedi ve diğer gezegenlere seslendi.

"Hey kardeşler, şöyle bir Güneş Sistemi Kabul Günü yapalım, ne dersiniz!"

Bunu ilk önce, en yakınındaki gezegen olan Venüs duymuştu. "Çok isterim Merkür Hanım," dedi. "Ben de çok yalnızlık çekiyorum, ama eğer bir araya gelirsek Güneş Baba'yı kızdırmaz mıyız?" diyerek endişesini dile getirdi.

Merkür, "Ona en yakın gezegen benim. Şu anda kendi patlamalarıyla o kadar meşgul ki. Bizim farkımıza bile varmaz," dedi.

Venüs'ün de aklı yatmıştı buna, hemen dönüp kendisinden sonra üçüncü gezegen olan Dünya'ya seslendi.

"Hey kardeş, Merkür bizi toplantıya çağırıyor. Sen de diğerlerine haber ver. Bir araya gelip yarenlik edelim biraz," dedi.

Dünya buna çok sevinmişti. Hemen radyo, teleskop, TV, telefon, bilgisayar, mikrofön

sayılırız," dedi Mars. Merkür Mars'ın niçin böyle söylediğini merak etmişti. Hemen bunun nedenini sordu. Mars etrafına bakınarak, "Aslında pek önemli sayılır mı bilmem ama benimle Jüpiter arasında iki bin kadar gökcsimi var. Hattâ bunların bazıları çok küçük bir gezegen sayılabilecek boyutta. Adları da Seres,

Pallas, Junon, Vest ve Eros. Bu Eros'tan doğrusu biraz şikayetçiyim. Yörüngesi çok basık olduğu için bazen benim yörüngemi aşıp Dünya'ya yaklaşıyor."

"Bir önerim var," dedi Jüpiter. "Bu irili ufaklı gökcisimlerini de tek bir gezegen kabul edip onları temsilen adları söylenenleri buraya çağıralım." Dünya daha çok bilgi edineceği için ağzı kulaklarında hemen bu öneriyi kabul ettiğini söyledi. Mars, "Rica ederim Dünya, çek şu koca antenlerini," dedi. "Anladık her şeyi öğrenmek istiyorsun ama artık davranışların açgözlülüğe dönüştü." Dünya yine mahcup olmuştu. "Özür dilerim," dedi tekrar.

gibi ne kadar iletişim aracı varsa gözden geçirip toplantı için hazırlandı. Venüs biraz bozulmuştu buna, "İyi canım, iyi," dedi. "Bu kadar gösteriş de biraz görgüsüzlük oluyor artık!" Dünya çok mahcup olmuştu buna. "Özür dilerim," dedi. "Galiba içinizde tarihi kaydedebilen bir ben varım. Bu yüzden bu fırsatı kaçırmak istemiyorum."

Haberi alan diğer gezegenler de uzaklık sıralarına göre bir bir sükun etti. Böylece Merkür, Venüs ve Dünya'dan sonra Mars, Jüpiter, Satürn, Uranüs, Neptün ve Plüton toplantı için gelip Merkür'ün yakınında dizildi. Güneşten korktukları için sıralarını hiç bozamıyorlardı.

"Hay Allah, gene de eksik

Güneş uzaklıkta dördüncü gelen Mars ve bir sonraki Jüpiter'in isteğiyle toplantıya çağrılan gök cisimleri de Mars ve Jüpiter'in arasındaki yerini alınca, toplantı başlamış oldu. Tüm gezegenler, milyarlarca yıldan beri ilk defa böyle bir araya gelip toplantı yapmanın heyecanını yaşıyordu.

"Ne yapalım şimdi," diye sordu Satürn.

"Güneşin tepesini attırmadan önce biraz konuşup birbirimizi tanısak, ne dersiniz?" diye sordu Jüpiter. Bu hepsinin hoşuna gitmişti.

"Önce çocuklarımız sayılan uydularımızdan söz etsek," diye öneride bulundu Satürn. "Benim uydum yok ki," diye tersledi onu Merkür.

"Benim de uydum yok," dedi Venüs, ama nedense Merkür kadar kızgın değildi.

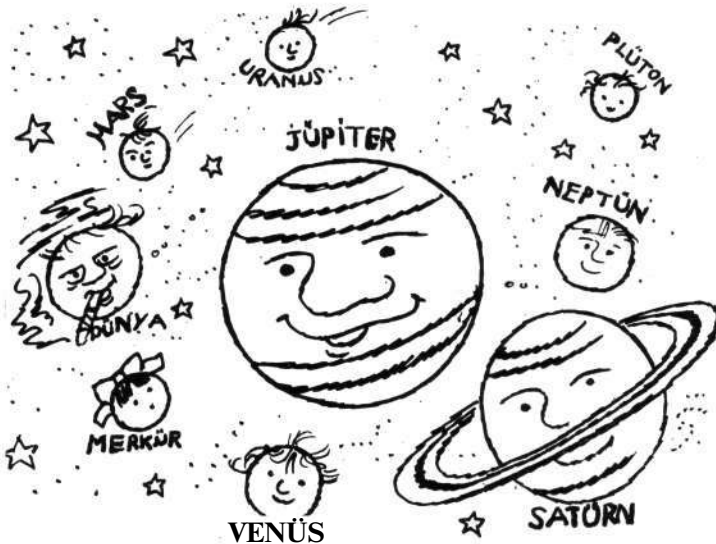
"Şey, izninizle benim bir uydum olduğunu söyleyebilir miyim?" dedi Dünya. "İsmi Ay. Üzerimde yaşayan canlılar içinde en akıllı olanı insan. Bin dokuz yüz altmış dokuz yılında ayak bastı üzerine, doğrusu hiç bana benzemiyor. Issız ve atmosferi bulunmayan bir uydudur bu."

"Senin durmadan atıp durduğun suni uydulara ne demeli," diye çıkıştı ona Mars. "Tüm Güneş sistemini uydularla doldurdun artık!"

"Yeter," dedi Jüpiter Mars'a. "Dünya'ya biraz fazla yükleniyorsun. Üzerinde tek canlı yaşayan gezegen olması onun kabahati değil. Hem

şimdi bırak da onu senin kaç uydun var onu söyle!" "Benimkiler o kadar çok değil, topu topu iki uydum var fazla da büyük sayılmazlar. Birinin adı Fobos diğeri de Deymos," dedi Mars.

Jüpiter, "Haklısın, bu bakımdan ben ve Satürn oldukça şanslıyız. Benim on iki uydum, Satürn'ün on uydusu var."

"Oo, evet," dedi Satürn.
"Uydularımdan bir tanesi Mars kadar büyük; adı da Titan. Doğrusu onunla övünüyorum. Çünkü Güneş sistemi içerisinde tek atmosferi olan uydusu o. Ah bir de diğerlerinin aksine ters yönde hareket eden bir uydum var. Onun adı da Foebe."

"Bayan Uranüs," diye seslendi Dünya azarlanacağından korkarak, "Sesiniz pek çıkmıyor ama sanırım sizin de uydularınız vardı."

"Ben ve Neptün sizlere epeyce uzak sayılırız, bu yüzden biraz çekingen davranıyoruz, kusura

bakmayın," dedi Uranüs.
"Benim beş, Neptün'ün de iki uydusu var."

Venüs, "Yetti artık uydularınızla hava atmanız. Buraya övünmeye değil, birbirimizi tanımaya geldik. Örneğin ben Plüton'u çok merak ediyorum. Hiç sesi çıkmıyor arkalardan."

"Gerçekten de ben çok çok uzak bir yerden geliyorum," dedi kenardan Plüton. "Güneş sisteminin en dışındaki gezegenim ve iki yüz kırk yedi yıldan fazla bir zamanda, onun etrafını ancak dolaşabiliyorum."

"Desene, Güneş etrafında belli yörüngeler üzerinde dolaşan ve adına kuyruklu yıldız denen bulutumsu gök cisimlerinin bazıları senden daha şanslı. Ben Halley Kuyruklu Yıldızı'nı yetmiş altı yılda bir görüyorum çünkü," dedi Dünya.

Merkür, "Gezegen sistemindeki ayrıcalıklı konumunu ikide birde herkesin yüzüne vurman gerekmez Dünya," diye azarladı Dünya'yı.

"Güneşin sevgilisi," diye Venüs kenardan alay etti Dünya ile. Mars işin çığrından çıkmasını pek istemiyordu. "Tamam çocuklar," dedi yatıştırırcasına. "Hazır Güneş bize karışmıyorken hangi özelliklerimiz olduğunu söyleyelim birbirimize."

"Ah isterseniz benden başlasın bu sefer açıklama sırası," dedi Venüs. "Merkür'ün fazla bir özelliği yok çünkü. Hem küçük, hem de kendi eksenini etrafında dönmüyor. Ama benim eksenim etrafında ağır bir dönüşüm var. Bulutumsu bir atmosfere sahibim. Ama

en büyük derdim çok kuvvetli akım-cereyanlara sahip olmam. Ha, bir de Dünya'da güneş doğmadan önce doğu tarafında olanca parlaklığımla görüldüğümünden, insanlar bana Çoban Yıldızı veya Sabah Yıldızı diyor."

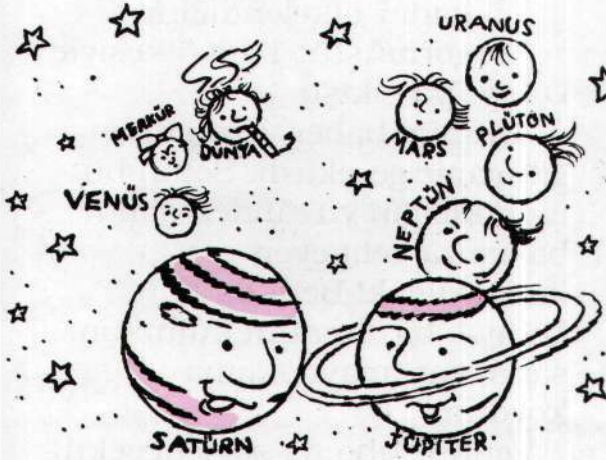
Merkür, "Hadi bakalım, gene beni küçük düşürmeyi başardın," diye çıktı Venüs'e.

Dünya, "Herhalde şimdi sıra bende. Benim atmosferim canlıların yaşamasına uygun..."

"Yeter, yeter," dedi Mars. "Şimdi başlarsın kendini övmeye. Ama o üzerinde yaşayan canlılar senin canına okuyor. Görmüyor musun Ozon tabakanı bile deldiler. Bu gidişle yakında cakandan eser kalmayacak, sen de bizim gibi olacaksın!"

"Bu şekilde sürekli kavga ederseniz, ben giderim," diye uyardı onları Jüpiter. "Güzel güzel özelliklerinizi anlatmak varken sürekli dalaşıyorsunuz. Güneş'e yakın olmak sizi bunaltıyor anlaşılan. Sen şimdi Dünya'ya takılmayı bırak da kendi özelliklerini anlat Mars.

"Ben güneşin etrafını Dünya yılıyla iki yıla yakın bir sürede

dolaşıyorum," dedi Mars. Eksenim etrafında dönüşüm de yirmi dört saat yirmi yedi dakika. Yani biraz Dünya'ya benziyorum. Atmosferim de var. Bakırimsı kırmızı bir renge sahibim. Bu yüzden şu Dünya'da yaşayanlar bana savaş gezegeni anlamına gelen Mars adını takmış."

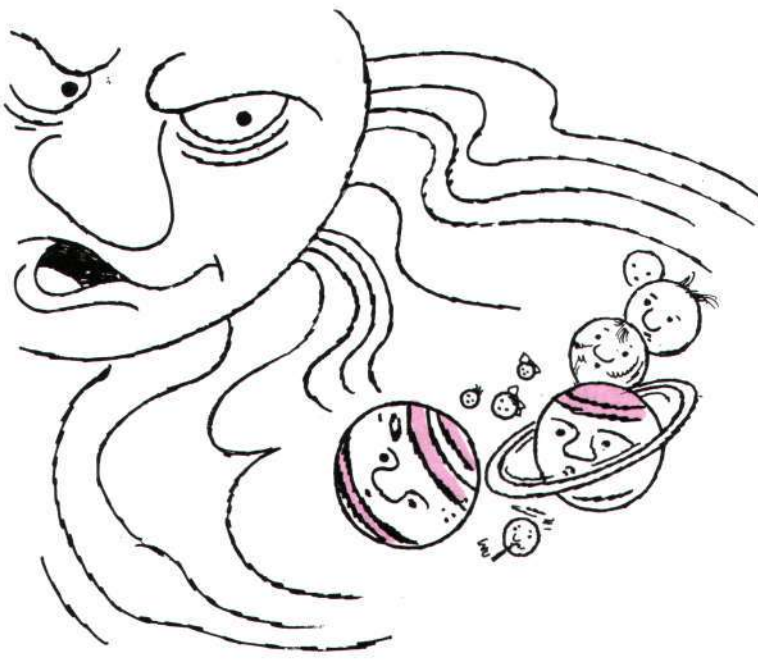
Jüpiter, "Eh artık sıra biraz da bana gelsin. Övünmek gibi

olmasın ama ben gezegenlerin en büyüğüyüm. Venüs'ten sonra en parlak olan da benim. Eksenim etrafında ortalama on saatte dönüyorum. Ekvatoruma paralel koyu renkli şeritlerim birtakım bulutlardan oluşuyor. Ayrıca Güney Yarımküremden de oval şekilde bir kırmızı leke yüz senedir yer almakta. Oldukça soğugum.

Isım eksi yüz elli derece." Satürn, "Bu toplantının çok zevkli geçtiği bir gerçek. Her birinizin özelliğini hafızama kaydediyorum. Ama herhalde şimdi sıra sende. Benim karakteristik özelliğim ekvator üzerindeki halkalar. Bu halkalar üç tane gibi görünüyor, ama aslında çok fazla. Fiziksel yapım Jüpiter'e oldukça benzer ama ısım ona göre daha düşük, eksi yüz elli beş derece."

Uranüs, "Ben sizlere göre daha uzakta olduğum için Güneş'in öfkeyle bizi süzmeye başladığını söylemeden edemeyeceğim. Galiba toplantıyı bitirmemiz gerekecek," diye söze karıştı.

"Gene de Güneş öfkesini gösterinceye kadar bize

özelliklerinden söz edebilirsin," diye seslendi ona Dünya. Diğerlerinin hep kızıp durmasına karşın, söze karışmaktan bir türlü kendini alamıyordu. "Çabucak söyleyeyim o halde," dedi Uranüs. Dünya'dan altmış dört kere daha büyüğüm ama kendi eksenim etrafında on bir saatte döndüğüm için oldukça basık bir yapım var. Benim de etrafımda halkalar var. Güneş'in çevresinde de seksen dört yılda dönüyorum."

Neptün, "Galiba bir ben kaldım konuşmayan. Güneş'in çevresinde yüz altmış dört yılda dönerim. Eksenim etrafında da on beş saat yirmi bir dakikada dönüyorum."

Plüton, "Ben daha önce size

kendimden söz etmiştim galiba. Ama unuttuğum bir şey var. Eksenim etrafında altı gün dokuz saatte dönüyorum." Merkür, "Aman tanrım galiba Güneş bizim toplanıp bir araya geldiğimizi fark etti. Ne kadar sinirli öyle. Haydi hemen gidin çocuklar!" Venüs de Güneş'in ne kadar öfkeli olduğunu görmüştü. Tüm öfkesiyle

Dünya'ya çıktı.

"Uranüs haber verdiğinde gitmemiz gerekirdi. Senin bu meraklılığın yüzünden şimdi başımıza gelmeyen kalmayacak! Beni dinle Dünya, bir fırsatını bulursam sana çarpmayı aklıma koydum!"

Venüs daha da söylenecekti ama, Güneş olanca hışımıyla bağırdı onlara.

"Milyarlarca yıldır bozulmayan sistemimi nasıl bozmaya cüret edersiniz. Hemen eski yerlerinize dönün. Çabuk olun, yoksa karışmam."

Bu sözler tüm gezegenlerin hemen asıl yerlerine gitmesine ve sanki hiçbir şey olmamışçasına uzayda yayılmalarına yetti.

KIRMIZIFARE ANKETİ - 1993

Kırmızıfare sizindir...

Kırmızıfare Çocuklar İçin Edebiyat Dergisi sizin derginizdir. Onu sizlerin ilgisi var etti, geliştirdi ve ülkemizin en çok beğenilen çocuk dergisi haline getirdi.

Kırmızıfare'yi siz şekillendirin...

Önceki yıllarda olduğu gibi, bu yıl da derginizin biçimini, içeriğini oluşturunken sizin katkınızdan yararlanmak istiyoruz. Kırmızıfare'nizi nasıl görmek istiyorsanız öyle yapalım. Bunun için bize yardım edin. Kırmızıfare'lerinizi önünüze açın ve (eğer daha önce yanıtlamadıysanız,) anketimizi ister tek başınıza, ister bir büyüğünüzle birlikte yanıtlayıp bize yollayın.

Bu yardımınıza karşılık olarak küçük bir armağanımız var: Dilediğiniz bir arkadaşınıza üç aylık ücretsiz tanıtım aboneliği. Bu arkadaşınızın adını soyadını ve adresini bize bildirin. Üç ay boyunca Kırmızıfare bu arkadaşınıza sizin adınıza ve ücretsiz olarak gitsin.

Teşekkür ederiz.

1) Kırmızıfare'ye abone misiniz?

() Evet

() Hayır

2) Kırmızıfare'yle nasıl tanıştınız?

() Kitapçada gördüm

() Öğretmenim sınıfa getirdi

() Kitap fuarında gördüm

() Arkadaşımda gördüm

() Ailemden birisi eve getirdi

3) Kırmızıfare'de en çok beğendiğiniz beş öykünün adını yazınız.

a)

b)

c)

d)

e)

4) Kırmızıfare'de öykülerini en beğendiğiniz beş yazarın adını yazınız

- a)
- b)
- c)
- d)
- e)

5) Kırmızıfare'de resimlerini en beğendiğiniz beş çizerin adını yazınız

- a)
- b)
- c)
- d)
- e)

6) Kırmızıfare'de nasıl öyküler okumak istiyorsunuz?

☐ Komik öyküler	☐ Tarihi öyküler
☐ Acıklı öyküler	☐ Bilimkurgu
☐ Korkulu öyküler	☐ Yaşamöyküsü
☐ Macera	☐ Bilgi veren öyküler

7) Kırmızıfare'nin sayfa sayısı...

- ☐ Yeterlidir
- ☐ Daha çok olmalı
- ☐ Daha az olmalı

8) Kırmızıfare'nin eni boyu...

- ☐ Uygundur
- ☐ Daha büyük olmalı
- ☐ Daha küçük olmalı

9) Kırmızıfare'yi sizden başka kimler okuyor?

- ☐ Arkadaşım
- ☐ Kardeşim/ablam/ağabeyim
- ☐ Annem/babam
- ☐ Dedem/ninem

10) Kırmızıfare'leri saklıyor musunuz?

- ☐ Evet
- ☐ Hayır

11) Kitaplığınızda eksik olan sayıları hangileri? (Üstünü çiziniz)

1-2-3-4-5-6-7-8-9-10-11-12-13-14-15-16-17-18-19-20-21-22-23-24-25-26

12) Eksik olan sayıları edinmek ister misiniz?

() Evet () Hayır

13) Kırmızıfare'lerinizi ciltletmek ister misiniz?

() Evet () Hayır

14) "Fındıkfaresi" bölümünü...

() Okuyorum, çok beğeniyorum
() Gereksiz buluyorum, kaldırılmalı
() İlgilenmiyorum

15) "Merhaba" sayfasını...

() Okuyorum, çok beğeniyorum
() Gereksiz buluyorum, kaldırılmalı
() İlgilenmiyorum

16) "İçindekiler" sayfasını...

() Okuyorum, gerekli buluyorum
() Gereksiz buluyorum, kaldırılmalı
() İlgilenmiyorum

17) Öyküler daha çok...

() Yerli yazarlardan olmalı
() Çeviri olmalı

18) Dergideki resimler...

() Daha çok olmalı
() Daha az olmalı
() Yeterlidir

19) "Bir Kitap Bir Yazar" sayfasını...

() Okuyorum, çok beğeniyorum
() Gereksiz buluyorum, kaldırılmalı
() İlgilenmiyorum

20) "İpucu Bizden Çözümü Sizden" sayfalarımı...

- ☐ Okuyorum, çok beğeniyorum
☐ Gereksiz buluyorum, kaldırılmalı
☐ İlgilenmiyorum

Adım:

Soyadım:

Doğum yılım:

Üç aylık armağan abonelik vermek istediğim arkadaşımın:

Adı

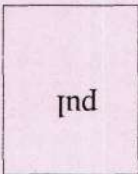
Soyadı

Doğum tarihi (gün/ay/yıl):

Adresi:

(Buradan katlayıp tel zimbasıyla zımbaladıktan sonra zarfsız postaya verebilirsiniz)

MAVİBULUT YAYINLARI
Yeniçarşı Cad. 33/2 Ferah Ap. Kat 4
Galatasaray 80060 İstanbul

Gönderen:

Öğle saatlerinde atölye boşalıyor, Yemek molası. Evi yakın olanlar evine gidiyor. Uzak olanlar lokantaya. Kimileri de yanında getirdiği sefertasını ispiro ocağının üstüne koyup ortalığı kıymalı patates kokusuyla dolduruyor. Birden acıkıyorum. Ama eve gitmiyorum. Çünkü o da gitmiyor. Sanki öğlen olmamış gibi işine devam ediyor. Ben de sanki o orada değilmiş gibi davranıyorum. Son kalan iki kişi de şakalaşarak çıkıp gidiyor. Bizden başka kimse kalmadı. Cesaret! Ona doğru yaklaşıyorum. Ürkek bakışlarla bana baktığını fark edince rahatlıyorum. Ona yaklaştığımı biliyor; yemeğe onunla konuşabilmek için gitmediğimi...

"Cumartesi günü ne yapıyorsun?"

"Hiiiç."

"Bir yerlere gidelim mi?"

"Olur."

Birden kaçıp gidiyor. Şaşıyorum. Yüzümü ateş basıyor. Mutluyum, kabul etti.

Ertesi gün arkadaşıyla haber gönderiyor. "Nerede buluşacağız? Saat kaçta?"

Doğru, bunları konuşamamıştık ki... "İstasyonda, saat 10'da," diyorum.

Cumartesi günü gelmek bilmiyor. Cuma akşamından başlıyor yaz yağmuru. Ama hemen dinmiyor. Bütün gece ve ertesi sabah sürüyor. Saat 10'da istasyondayım. Sırılsıklam. Bir arkadaşıma rastlıyorum. "Ne bu halin? Nereye?" Söyleyemiyorum. Tren geliyor. Tren gidiyor. Sonra başka bir tren geliyor, ama o bir türlü gelmiyor. Yağmur içime işliyor.

Saat 11. Trenlerden birine biniyorum. Gelmedi. Neden gelmedi? "Olur," demişti. Bol ağaçlı bir istasyonda iniyorum. Yağmur hâlâ yağıyor. Çam ağaçları kokuyor. Korunun içine ilerliyorum iyice. Ağaçlar sık. Yağmur ulaşamıyor sanki. Bir ağacın altına yüzükoyun uzanıyorum. Neden gelmedi? Neden gelmedi?

İçimde bir hıçkırık. Ama dışarı çıkmıyor. Kısa konuşmamız geliyor gözlerimin önüne. "Bir yerlere gidelim mi?... Olur..." Olursa neden gelmedi? Birden aklıma gelen düşünceden korkuyorum. Ağabeyleri? Onlar mı fark ettiler de... Boğazımda bir yumru yükseliyor. "Bizi ayırdılar..." diyorum tıpkı o her yerde çalınan şarkıdaki sözlerle. İşte o şarkıyı anımsadığımda başarıyorum ağlamayı. Şarkıcının sesindeki titreme, ağlamaklı eda bana yol gösteriyor sanki. Nereden akacağını bilemeyen gözyaşlarını, o şarkıcının hıçkırıklı nağmelerini düşündükçe gözlerimden aşağı yuvarlanıyor. Sesimi onun gibi titreterek tekrarlıyorum: "Bizi ayırdılar!"

Ertesi gün arkadaş geliyor. "Neden gitmedin?" diye kızıyor bana. "Gittim," diyorum. "O gelmedi."

"Gelmiş, istasyonun alt geçidinde beklemiş seni, ağabeyleri görmesin diye. 11'e kadar beklemiş. Felaket ıslanmış..."

UÇURTMA LAR Cengiz Asiltürk Resimler: Mstik

CEMİL AGABEY'im renk renk kağıtlardan bir uçurtma yaptı. Pırıl pırıl bahar gününün süt mavi bulutlarına salıverdik. Tabii ki ip kelebi Cemil Ağabeyimde. Bazen bizim tutmamıza izin verse de, hevesimiz kursağımızda kalıyor. Uçurtmanın süzülüşünü görünce içimde uçmak, bulutlara karışmak arzusu; saçakların ritimle gövdeye vuruşu, kuyruğun savruluşu, gövdenin yarım taklaları... Gergin ipin iki-üç kat halinde yarım kulacını çekip aniden bıraktığında, uçurtmanın havada selam veriş...

Benim de bir uçurtmam mutlaka olmalı...

Akşam olunca, günlerdir kafamın duvarlarına vuran konuyu Cemil Ağabeyime açtım:

"Sen, Melih Ağabey'im ve Ogüş, babamın diğer hanımındanmısınız."

Cemil Ağabey'im çok şaşırdı, kızdı...

"Sakın ha... Kimden duydu bunları?"

"Annem komşu kadınla konuşurken dinledim."

"Bunları hemen unut Mistik. Saçma şeyler bunlar. Yalan

bunlar. Biz hep bir anneden kardeşiz. Sakın Ogüş'e bir şey söyleyeyim deme. Hepimiz aynı kişiye anne diyoruz."

"Anneme sormak istiyorum bunu. Bunu birine sormak istiyorum. Ben sizinle üvey kardeş olmak istemiyorum Cemil Ağabey'."

İçimde yıkıntı başladı. Ağlamaya başlayacağım yine.

"Sakın ağlamaya başlama Mistik. Senle uğraşamam. Gerçeği ben söylüyorum işte. Anneme bu saçmaları sorduğunda da ondan yiyeceğin dayacağı düşün. Annem bize hiç üvey annelik yapmadı. O bizim de annemiz."

"Cemil Ağabey?"

"Ne?.."

"Hani "efendim" denirdi çağrılınca?.. Kendin "ne" diyorsun. Ben böyle söylesem!..."

"Haydi şimdi ne söyleyeceksen söyle..."

"Cemil Ağabey.."

"Efendim..."

"Ben uçurtma yapmak istiyorum. Kasnağını sen yapar mısın? Ben kasnak bağlamayı bilmiyorum."

"Benim dersim var."

"Ama ben de kasnaklı yapmak istiyorum..."

"Benimkini uçururuz birlikte. Hafta sonu tatilini bekle. Bu hafta daha çok uçuracaksın."

"Ama kendimin bir uçurtması olsun istiyorum."

"Dersim var dedim ya. Git, kalem kağıt al, okuyup yazmayı öğren. Okula başladığında zorluk çekmezsin."

Çaresiz, kalemi kağıdı alıp masanın bir köşesine çekildim.

Onun yazdıklarını onar defa yazmaya başladım.

"Cemil Ağabey!.."

"Evet?"

"Okula Serap Abla ile gidip geldiğin doğru mu?"

"Ne olmuş?.. Nereden duydun?"

"Hiç!.. Sen daha ilkokul beşinci sınıfa gidiyorsun da..."

"Eee ne olmuş? Sus da okumayı öğren..."

Acaba seviyor muydu onu?..

O ders çalışmaya iyice dalınca gözlerimi kapatıp eskiden izlediğim filmlerden birini düşlemeye başladım. Çoğu zaman yapardım bunu. Gözlerimi kapatır, seçtiğim bir filmi anımsar, baştan sona kadar gözlerimin önüne getirirdim.

İsmi anımsamadığım bir savaş filmi... Parmaklarımla gözlerimi kapatıyorum. Beyaz kaftanlı, uzun saçlı savaşçı tek başına bütün düşmanlarını öldürüyordu. Son iki kişiyle mücadele ederken diğeri arkadan ağır ağır yaklaşıyordu.

Kahraman, omuzundan kılıçla yaralandı. Kanlar akıyor... Son bir gayretle karşısındakini kılıcıyla yere seriyor ama arkasındaki

sinsi sinsi yaklaşıyor. Kılıcını kaldırıyor ve tam indireceği anda onun gölgesini önünde görüyor kahraman ve kendini kenara atıyor. Düşman, kılıcını bütün gücüyle yerde yatan kahramanın vücuduna indiriyor; kahramanın yerde yuvarlanması canını kurtarmaya yetiyor. Düşman, o hızla yüzüstü yere yıkılıyor, kahraman ayağa kalkıyor ve düşmanın yalvarmaları arasında kılıcını indiriyor.

Heyecanla gözlerimi açıp alkışlamaya başladım. İrkilen Cemil Ağabey'im:

"Ders çalış dedim, nerelere dalıp gittin yine?" diye kızdı.

Suçlu suçlu kalemimle oynamaya başladım. Biraz sonra Ağabey'im:

"Mistik..."

"Ne?.. Yani efendim."

Ağabey'im gülüyordu.

"Mistik!.. Bak sana ne diyeceğim... Galiba babam geldi. Git, bana harçlık iste. Matematik defteri de bitmiş, dersin..."

"Bana uçurtma kasnağı yapacak mısın?..."

"Ders çalışıyorum... Eğer dersimi bitirirsem, uykum da gelmezse, kasnağı yaparım."

Bir umut... Babama gittim.

Parayı aldım. Demir paraların en büyüğünden bir tane de bana harçlık... Paraları getirip masanın üzerine bıraktım:

"Al benim paramı da sana vereyim. Okuldan dolma kalem alırsın bana."

Ogüş de parasını ona verdi.

Okumayı bir hayli ilerletmiştim. Okuduklarımı anlayabiliyordum. Ama yazım çok çirkindi. "M" harfini çok seviyorum. Bulutlara kanat çırpıp beyaz bir güvercin gibi... Ağabeyimin verdiği ödevi bitirmeye çabalıyordum. Gözlerimin kapanmakta olduğunu gören Ağabey'im:

"Haydi, git yat artık, yarın tamamlarsın," dedi.

.....

Sabah kalktığımda kasnağı kapının arkasında gördüm. Ne kadar güzel bir sabah... İçimden on defa:

"Yaşasın, yaşasın, yaşasın," diye bağırdım...

Hemen annemden para isteyip yolun karşısındaki bakkala gittim.

Renkli kağıtların dizili olduğu rafın önünde duran Hakkı Ağabey'e:

"Yeşillerden iki tane, beyazlardan iki tabaka... Kuyruk için de iki tabaka

uçurtmanın
dengeli u-
masını sağ-
layan ut
ip

sulandırarak
karıştırmak

mavi..."

"Sen renkleri tanıyor musun bacaksız?..."

"Okumayı da öğrendim. Sayı saymayı zaten biliyordum."

"Oku bakayım şurayı," diyerek leblebi, çekirdek külahı yapmak için bulundurduğu gazete parçasını gösterdi. Dkknda bulunan iki kişi de dikkatle bize yaklaştı. Biraz sıkılarak okumaya, yazıları sökmeye çabaladım. Zorladıka, sıkılmama rağmen okumamı hızlandırmaya çabaladım. Hakkı Ağabey:

"Bravo sana bacaksız," diyerek saçlarımı okşadıktan sonra renkli şekerlerin bulunduğu kavanoza elini daldırıp, renkli şekerlerden bir avuç cebime koydu... Renkli kağıtları da alıp eve döndüm... Annem:

"Bir daha asla, hiç kimseden hiçbir şey kabul etmeyeceksin. Yakarım ellerini," dedi olanları anlattığımda.

Bir kabın içinde sulandırdığım unu zeyerek tutkal yaptım. Renkli kağıtları kare kare kestikten sonra birbirlerine yapıştırarak kasnağa geçirip gövdeyi yaptım. Saçakları ve

kuyrukları yaptıktan sonra, teraziyi yapmak için Cemil Ağabey'imi beklemeye başladım... Teraziyi yapamıyordum. Cemil Ağabey'im okuldan öğleyin döneceği için heyecanla öğlen olmasını bekledim.

Ağabey'im uurtmamı iyice inceledikten sonra:

"Terazisini yaparım ama bu hamur yükü, uçmaz ki!..."

"Hamur yükü ne demek?"

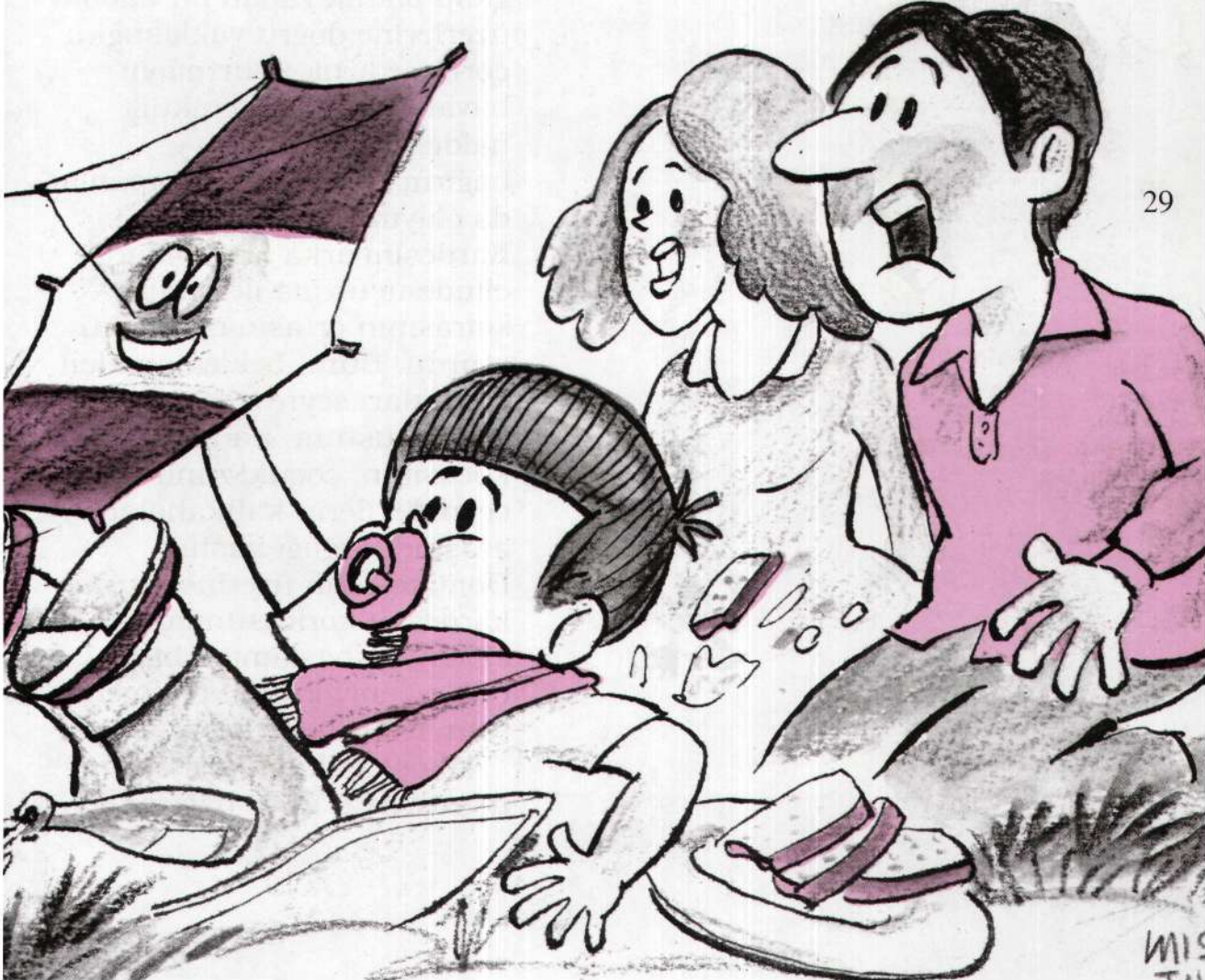
"Yapıştırırken hamurunu çok sürersen uçurtma ağırlıktan uamaz. O uçurtmaya da hamur yükü denir."

Yine de terazisini yaptı. Uçurtmayı alıp istiflerin oraya koştum. Annemden gizlice dikiş makinesinin çekmecesinden aşırdığım yorgan ipini briketin

deliğine saklamıştım. Onu da oradan alıp çayırılığa koştum. Akşam serinliği çökerken gökyüzü renk renk uçurtmalarla dolmuştu. O kadar güzel süzülüyorlardı ki. Küçük kardeşim Hakan çayırın üzerinde oturmuştu. Kocaman çocuk olduğu halde ağzından emziğini

düşürmediği için, herkes takılır Hakan'a. Üstelik bir de mavi havlusu var. O havlu boynunda olmadan yemek yemez, oynamaz, yatağa gitmez. Havlusu boynuna koyuluncaya kadar ağlar, gözleri şişer. Annemse havlusunu unutturmak için onun bağırarak ağlamasına

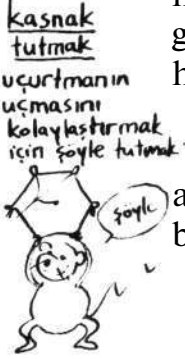
kulak tıkar ama dayanamaz ve susturmak için havlusunu boynuna koyar.

"Hakan, haydi uçurtmamı kasnak tut," dedim,

Ağzında emziği, boynunda havlusuyla bıdıl bıdıl koşarak geldi. Uçurtmayı göğüs hizasında tutturarak:

"Haydi git," dedim.

Uçurtma ellerinde, bıdıl bıdıl adımlarla arka arka yürümeye başladı.

30

bıdıl bıdıl
küçük çocukların yalpalayarak yürümesi, koşması

"Git... git... git," diye ağır ağır komut veriyor, bir yandan da ip kelebinin iki ucunu halka yaptığım işaret parmağımın arasına almış, parmağımı gevşeterek, o gittikçe kelebin dönerek ip vermesini sağlıyordum.

Geri geri yürüyerek uzaklaşıyor, bir yandan da "Bıraak!" diye bağırarak koşup uçurtmayı havalandırmam için sabırsızlanıyordu. Arka arka gidip piknik yapan bir ailenin üzerlerine doğru yaklaştığını görünce artık uçurtmayı havalandırmam gerektiği halde, "Bıraak!" diye bağırmadım. Piknik yapanlar da olayın farkında değildi. Kardeşim arka arka giderek elinde uçurtma ile piknik sofrasının ortasına kış üstü oturdu. Bunu beklediğimden olacakları seyre koyulmuştum. Kadın kocasının, çocuklarının ve çevredekilerin kahkahaları arasında çılgınlığı bastı. Domateslerin üzerine oturan kardeşim korkusundan ağlamaya başlamıştı bile... Çok eğleniyordum. Gülmemi tutmaya çabalayarak:

"Hakoş, kalk da kasnak tut uçurtmaya," diye bağırmaya

başladım.

Kadın onu kaldırıp ağlamasını durdurmaya çalışırken, adam uçurtmayı iki eliyle havaya kaldırdı.

"Bıraak," diye bağırdım.

Elimde tuttuğum ip kelebiyle koşmaya başladım. Hamur yükü birazcık nazlanıp saçaklarını gövdesine vurduktan sonra süzülerek yükseldi. İpi tutan elimi Cemil Ağabey'im gibi birkaç kez ileri uzatıp uzatıp çekince, hamur yükü iyice yükseldi. Kelepte daha bir hayli ip vardı... İpi iyice verdim... Tekrar hızlı hızlı çekerek ip verdiğimde salına salına alçalan hamur yükünü iyice yükselttim. İpin sonuna geldiğimde gökyüzüne iyice yükselen, yükselirken küçülen hamur yükü, olduğu yerde saçaklarını vurmaya, kuyruğunu yüzdürmeye başladı. Ağabey'im, uçmaz dediği uçurtmanın halini görse ağzı açık kalırdı.

Ağlayarak yanıma gelen kardeşim de uçurmak istiyordu. Nasıl uçuracağını göstererek kelebin bir kulaç yukarısından ipi ona tuturdum. Kelebi de sıkı sıkı tutuyordum. Elinden kaçırır diye korkuyordum.

Gökyüzünde süzülen uçurtmalardan birisi de bizimkiydi. İpi bizdeydi. Bu ne güzel bir duygu, bu ne güzel bir heyecan... Sevinçten dört köşeydik. Kardeşim zırlamayı kesmiş, iri ve güzel gözlerini de pırıltılar doldurmuştu. Tek endişemiz de annemin gelip ipi nereden aldığımızı sormasıydı.

Biz böyle sevinçle uçurtmamızı uçururken, uçurtmasının kelebi elinde olan bir çocuk yaklaştı yanımıza. İpini kelebine sararak kendinden emin bir halde:

"Tıraş oynayalım mı," dedi.

Tıraшта iki kişi mücadele ediyor, rakipler birbirlerinin uçurtmalarını havada dolaştırıp düşürüyordu. İlk defa uçurtmam oluyordu ve hiç tıraş oynamamıştım. Oynamaya da niyetim yoktu. Üstelik Cemil Ağabey'im kadar biriyle oynamak hamur yükünü ateşe atmak gibiydi.

"Kendine güveniyorsan haydi."

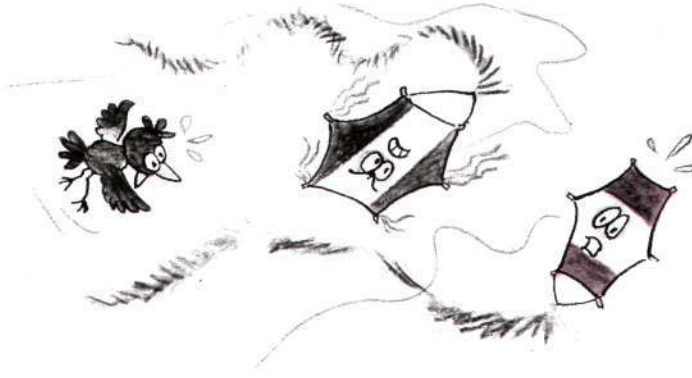
"Oynamak istemiyorum. Ağabey'im kızar sonra."

"Korktun değil mi?"

"Hayır, korkmadım".

"Korktun"

"Korkmadım."

"Korkmuyorsan oynayalım işte. Yenen yenilenin uçurtmasını alır."

Bunu duyan kardeşim:

"Oyna Mistik... Onu da ben uçururum kazanırsan."

"Ya kaybedersek."

"Kaybetmeyiz, senin uçurtman daha güçlü".

"Hayır oynamak istemiyorum," dedim.

Uçurtması çok güzeldi. Bir hayli de büyüktü. Ya kazanırsak... Onu ben alırım, hamur yükünü Hakan'a veririz.

Çocuk ipini sararak uçurtmasını alçalttı birazcık. Uçurtmalar hemen hemen aynı hizadaydı. Yarışmaya meyillenmiştim ki, Ogüş durumun farkına varmış olacak, uzaktan bize doğru koşarak bağırdı:

"Sakın tıraş oynamaya kalkma o senin ilk uçurtman."

Onun uçurtması daha güzeldi, o benim olabilirdi. Ogüş nefes nefese yanımıza gelerek:
"Sakın ha Mistik... O seni yener. o, mahallenin en iyi

uçurtmacısı. Hem onun uçurtmasının kuyruğunda üç jilet var. Seninkinin ipini kesip düşürebilir..."

"Ama uçurtmasına."

"Kaybedeceğin baştan belli Mistik... Onun kuyruğundaki jiletlerle nasıl başa çıkacaksın?..."

Oynamaktan vazgeçmiştim ki çocuk uçurtmasını hamur yüküne doğru yaklaştırmaya başladı.

"Haydi başlıyor," dedi.

"Oynamak istemiyorum, çek uçurtmanı," dedim.

"Başladı, dedim sana... Haydi saldır," diye bağırdı.

Uçurtması savrularak benimkinin üzerinden sola doğru yer değiştirdi.

ipler birbirlerine dokunuyordu. Bir hamle ile kurtarıp uzaklaştım:

"Oynamak istemiyorum, dedim."

Çocuk şer oluyor iyice. Ben
uzaklaştıkça yaklaşıyor:
"Haydi kaçma, başladın bir
kere."

"Ben başlamadım ki..."

"Başladın sayıyorum. Haydi
saldır..."

Ani bir hareketle
darbesinden kaçtım.

Kaybetme korkusu içime
çökmüştü... İpini biraz daha
sarıp hamur yükünden daha
beriye geldi. İpini hızlı hızlı
çekerek daha yükseğe
çıkarttı. Sonra aniden
uçurtmasını alçalttı ve
kuyruğu hamur yüküne bir
metre yakınlıktan ipime
dokundu. Jiletler isabet
etmediğinden o yeniden
yükselmek zorunda kaldı.

Bütün çocuklar iplerini
ellerinde tuttukları
uçurtmalarını gökyüzünde
unutmuş, bizim

uçurtmaların mücadelesini
izliyordu... Heyecan
doruktaydı ve herkes galibi
alkışlamaya

hazırlanıyordu... Hedefinden
çıkmaq için ben de ipi biraz
sardım. Uçurtmalar aynı
hizaya geldiğinde o yine
saldırdı. İki uçurtma havada
saçak saçağa çarpıştı...
Onunkinin saçağı gövdeye

34

takılınca uçurtma
havada iki takla attı,
yan yan sekmeye
başladı. Umutlanmıştım
ama düşmesine az
kalmışken saçağı
kurtarmıştı ve yeniden
yükseltti. İpi çekerek
tepeme kadar çıkıp ipi
aniden gevşetti.
Uçurtması bir an
boşlukta kaldı ve kaçma
çabalarım rağmen
teraziye yakın bir
yerden benimkinin
üzerine indi. Ok gibi
fırlayarak yeniden
yükseldiğinde
kuyruktaki jilet hamur
yükünü boşluğa
savurmuştu. Zavallı
hamur yükü sağa sola
yalpalarla alçalarak
uzaklaşırken, kelebi
çeken gücün boşaldığını
fark ettim. İş bitmişti...
Çocuğun sevinç
naralarına, izleyenlerin
alkışları, ısıkları
karıştı.
Hamur yükü
gidiyordu... Boşlukta,
rüzgârın esintisinde
sağa sola yalpalayarak
çingene mahallesinin
üzerine doğru

savruluyordu. Bir an hiçbir şey düşünmeden kelebi Hakan'ın eline tutuşturarak koşmaya başladım... Tutmaya çabaladığım gözyaşlarını akıyor, nefes nefese evlerin arasından koşuyordum. Gözlerim, can çekişen, ipinden çekilip yeniden gökyüzüne tırmanmayı umut eden, ama acı sonunu da kabullenmiş olarak yıkılan hamur yükünde... Gövde kuyruğun altında çırpınırken kuyruk, düşüşü önlemek ister gibi yukarıda kalmaya çabalıyor. Gözlerimi yakan gözyaşlarımı başparmaklarımın üstüyle siliyordum... Uçurtmam çingeneler mahallesinin üzerinde iyice alçalmış, uçurtmanın tıraşlandığını gören çocuklar çevre mahallelerden koşup gelmişti. Sokak aralarından çığlıklar atarak koşuyorlardı. Uçurtma yere yaklaştıkça çocuklar kümeleniyor, çığlıkları uğultuya dönüşüyordu... Can çekişen uçurtma, artık son çabalarına rağmen düşüyordu... Daha fazla gidemedi ve aşağıda ayakuçlarında yükselebilecekleri en yüksek noktaya yükselip ellerini

havaya uzatarak bekleyenlerin, yırtıcı kuş pençeleri gibi açılmış avuçlarına düştü. Düşer düşmez, "Kapış!" çığlıkları arasında paramparça oldu. Alt alta, üst üste yığılan çocukların boğuşmalar sırasında, kuyruk parçaları, saçak parçaları uçuşuyor; gövdenin kasnağındaki kamışların kırılırken çıkardığı çıtırtı onlara daha bir zevk veriyordu. Birkaç dakika sonra ellerinde uçurtmamın rastgele bir parçasıyla çocuk yumağı çözüldü... Herkes eline geçirdiği parçayı alnına tutuyor, başına bağlıyor, havaya tutup koşarak dalgalandırıyor, sevinç çığlıkları atıyordu. Kısa süre sonra bütün çocuklar geldikleri sokaklardan koşarak gitti... Sesleri sokak aralarında çalkalandı, uzaklaştı ve duyulmaz oldu. Tek başıma kaldım orada.

Şaşkınlıktan donmuştum... Yerde duran kuyruk parçasını kısa pantolonumun cebine sokup evin yolunu tuttum. Artık ağlamıyordum ama gözlerimin yanması sürüyordu...

BENİM
ADIM
SELEN

Aysel Gürmen

Benim adım Selen, Se-len.
Kimse adımlı söylemiyor. Hep
başka şeyler diyor.

sarıyor. Adımı bir türlü
söylemiyor. Anlamıyorum
neden? Bakkal Amca beni
her görüşünde, "Merhaba
küçük kız," der. "Ben küçük
kız değilim, Selen'im,"
deyince çok mutlu oluyor.
Bana armağanlar (veya
şeker, çikolata) veriyor.
Tanrı bilir neden?

Ablamla oyun oynarken,
"Ben tavşanım sen de
kaplumbağa,"
diyor. "Ben
kaplumbağa
değilim,
Selen'im,"
diyorum.

"Öf aptal
çocuk," deyip
surat asıyor.

Bilmiyorum neden? Annem
her sabah, "Günaydın
bebeğim," der. "Ben bebek
değilim, Selen'im," diyorum,
yalnızca gülüp bana

Bt

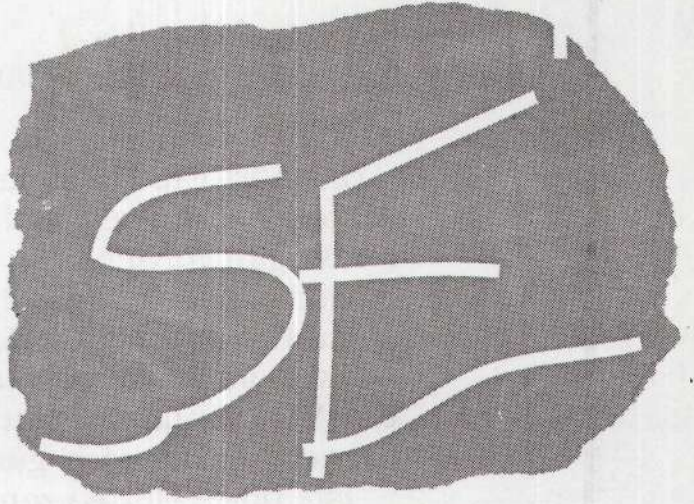
"Ben aptal çocuk değilim, Selen'im," deyince çok kızıyor, odasına gidiyor.

"Bu çocukla oyun oynanmaz anne," diyor. Bu doğru değil, yalan. Adımı söylese her oyunu oynarım, ters takla bile atarım.

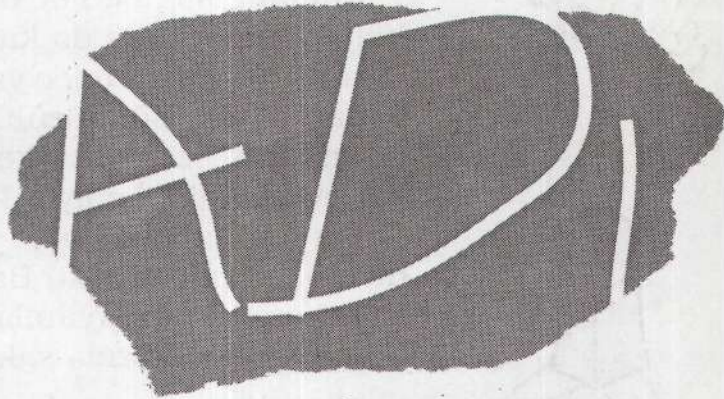
Komşu Teyze ne zaman bize gelse, "Ne haber cici kız," der.

"Ben cici kız değilim, Selen'im," dediğim anda yanaklarıma saldırıyor, sıkıştırıyor da sıkıştırıyor. Öpüyor da öpüyor. Yanaklarım hem acıyor hem de kızarıyor. Öpmese olmaz mı? Kim bilir?

Akşam babam eve gelince, "Hoş geldin Serdar babacığım," diyorum, belki o da benim adımı söyler diye. Ne gezer? "Hoş bulduk meleğim," diyor. "Ben melek değilim, Selen'im," deyip adımı hatırlatıyorum. "Biliyorum cici kızım," diyor

ama adımı söylemiyor. Acaba neden? Adımı söyleyen yok sanmayın sakın! Yıldızlar, aydede, karanlık, ayıcığım her akşam bana, "İyi uykular Selen," diyorlar. İyi uykular yıldızlar, iyi uykular aydede, iyi uykular karanlık, iyi uykular ayıcık...

Aydınlık!

Carlo Manzoni Türkçesi: Fatih Erdoğan

BAY VENERANDA masanın yanına gidip ışığı açtı. Arkadaşı onun yerine döndüğünü ve ışığı açık bıraktığını görünce:

"Neden ışığı açtın?" diye sordu.

"Çünkü ışık sönmüştü," dedi Bay Veneranda.

"Evet, ama ortalık yeterince aydınlık," dedi arkadaş Bay Veneranda'ya. "Hattâ alışılmışın dışında aydınlık; pencere açık ve içeri güneş geliyor."

"İşte böyle olduğu zamanlar insan ışığı söndürmeli," dedi Bay Veneranda.

"Bence de öyle," dedi arkadaş.

"Şimdi öyle," dedi Bay Veneranda, "Ama daha önce ışığı söndürmem mümkün değildi."

"Niye?"

"Çünkü ışık zaten sönmüştü," dedi Bay Veneranda. "Sönük bir ışığı da söndüremezdim."

"Hiç şüphesiz öyle," dedi arkadaş Bay Veneranda'ya.

"Daha önce ışığı söndürmeye kalksaydım ne derdin bana? İtiraz ederdin, değil mi? İşte bu yüzden ışığı söndürmedim."

"Yanmıyorsa nasıl söndürebilirsin ki?" dedi arkadaş.

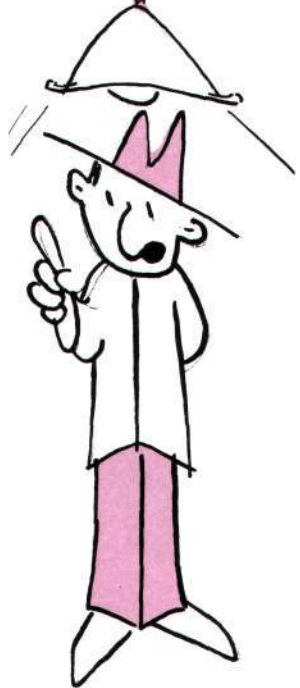
"Tamam işte, ben de onu söylüyorum," dedi Bay Veneranda. Sonra da kalkıp ışığı söndürdü.

"Söndürmek için önce yakmak gerekir, değil mi? Ancak yanan bir şey söndürülür."

"Pek tabii ki..." diye kekeledi arkadaş. Artık ne söyleyeceğini bilemiyordu.

"Bu yüzden önce ışığı yakmam çok mantıklıydı," diyerek yerine oturdu Bay Veneranda. "Hattâ güneş içersini pırıl pırıl aydınlatıyorsa bile."

Ve Bay Veneranda sakın sakın yemeğini yedi bitirdi.

İPUCU BİZDEN ÇÖZÜMÜ SİZDEN

Turan Yüksel

**1- Elemez, melemez,
Ocak başına gelemmez,
Gelse de duramaz**
2- Alçacık boylu,
Kırmızı donlu.
**3- Ana bir kız doğurur,
Ne ayağı var, ne başı.
Kız bir ana doğurur,
Hem ayağı var, hem başı.**
4- Tohumsuz biter,
Dünyaya yeter.
**5- Katık oldum aşına,
Öp beni koy başına.
Beni nasıl öğretür,
Sor değirmen taşına.
Her gün tazelenirim,
Her yemekte yenirim,
İnce ince dil beni,
Hadi kimim bil beni.**

Sevgili Arkadaşlar,

Çok kolay, çabuk ve herkesin yapabileceği bir yemek vardır. Anneniz başınızda durursa siz de yapabilirsiniz.

Pişirmek için neler mi gerekli? Yukarıdaki bilmecelerin yanıtlarının, bu yemeğin malzemeleri olduğunu söylersem anlarsınız.

Nasıl mı pişireceksiniz?
Bakın:

Birinci bilmecenin yanıtından iki kaşık kadar bir tavaya, tavayı da yanan ocağın üzerine koyarsınız. Sonra ikinci bilmecenin yanıtından iki tane doğrar (Aman doğrarken elinizi kesmemeye dikkat ediniz!) tavaya dökersiniz. Biraz karıştırır, üçüncü bilmecenin yanıtından iki tane lop diye koyarsınız. Kaşığın tersi ile azıcık dağıtırsınız. Üzerine dördüncü bilmecenin yanıtından serpersiniz. Yemeğiniz yenmeğe hazır. Ama katıksız yenilemez ki. O da beşinci bilmecenin yanıtı. Afiyet olsun!

**(26. sayımızdaki
bilmecenin cevabı: Balık)**

Özel Not: Kırmızıfare eğer, "Çocuklar İçin Edebiyat Dergisi"nde hiç yemek tarifi olur mu?" demezse ve Fatih Ağabey'leri de "Onu Seviyorum" derse, çocuklar yemeğe davet edebilirler. Çünkü yemek iki kişilik!..

BİR KİTAP BİR YAZAR

Selma Erdoğan

Sincap

Yalvaç Ural * Res.: Betül Sayın * Önel Yayınları * 1.
Basım: 63 Sayfa * 19.5x13.5 cm * 1. Hamur Kağıt
* renkli iç resimler * 40.000TL

Yalvaç Ural, 1945 yılında Konya'da doğdu. Memur bir ailenin çocuğu olduğu için, eğitimi yurdumuzun çeşidi il ve ilçelerinde yedi ayrı okulda tamamladı. Kabataş Erkek Lisesinde okuduğu yıllarda müzikle de ilgilenen Ural, lise öğreniminden sonra çalışma hayatına atıldı. Bugüne dek on beş kitaba imzasını atmış olan yazarımız, "Türk-Yunan Dostluğu Abdi İpekçi Ödülü (1983)." "Milliyet Sanat Dergisi Oyun Yarışması Ödülü (1980)." "2. Uluslararası Çocuk Kitapları Fuarı Şiir Birincilik Ödülü (1979)" ve "Uluslararası Polonya Gülümseme Nişanı ve Şövalyelik Ödülü (1986)" ne değer görüldü.

Şiir okumayı sever misiniz? Eğer cevabınız evetse, size bu kitabı okumanızı öneriyoruz. Yalvaç Ural sizler için yazdığı şiirlerini Sincap adlı kitabında toplamış. Her sayfasında birbirinden güzel şiirler bulunan bu kitabı, kim resimlemiş biliyor musunuz? Hepinizin Kırmızıfare'den yakından tanıdığı çizerimiz Betül Sayın.

Emin Özdemir Varlık Yıllığı'nda Yalvaç Ural'ın şiir anlayışı için bakın neler söylüyor: "...Çocuğun kendisinden, yakın çevresinden, kafasına takılan sorulardan yola çıkıyor. Gerçeği o yolla yakalamaya, anlatımını o yolla biçimlendirmeye çalışıyor. İncelikli buluşlara yaslandırıyor şiirini. Yalvaç Ural'ın konu alanı bitkiler, hayvanlar, kuşlar, insanlar, çocuklar, çocukluğun kendisi... " Sizi kitaptan seçtiğimiz bir şiirle baş başa bırakarak iyi okumalar diliyoruz. Sevgiyle kalın.

Sincap

Bahçemizde ceviz ağacı
Üzerinde sincaplar
Biz olsun diye beklerken

En güzel cevizleri
Yere düşmeden
Onlar toplar.

Bu kitabı kitapçınızda bulamıyorsanız bize yazın veya telefon edin. Unutmayın Kırmızıfare aboneleri olarak bizden yüzde yirmi indirimle kitap alma hakkınız var.

MAVİBULUT YAYINLARI 1994

KDV dahil fiyatı

OKULÖNCESİ ETKİNLİKLER DİZİSİ

Artık Kendim Boyayabilirim * <i>Fatih Erdoğan</i>	25.000.-
Artık Kendim Çizebilirim * <i>Fatih Erdoğan</i>	25.000.-

İLK KİTAPLAR DİZİSİ

Geceyi Sevmeyen Çocuk (Ciltli) * <i>Aytül Akal</i>	85.000.-
Canı Sıkılan Çocuk (Ciltli) * <i>Aytül Akal</i>	85.000.-
Kırçıl Horoz (Ciltli) * <i>Ayla Çınaroğlu</i>	55.000.-
Demet'in Bahçesi (Ciltli) * <i>Ayla Çınaroğlu</i>	55.000.-
Kedi (Ciltli) * <i>Ayla Çınaroğlu</i>	20.000.-
Balık (Ciltli) * <i>Ayla Çınaroğlu</i>	20.000.-
Köpek (Ciltli) * <i>Ayla Çınaroğlu</i>	20.000.-
Kuş (Ciltli) * <i>Ayla Çınaroğlu</i>	20.000.-
Kanaryamın Öyküsü (Ciltli) * <i>Ayla Çınaroğlu</i>	45.000.-
Al Takkeli Dev... (Ciltli) * <i>Ayla Çınaroğlu</i>	45.000.-
Aç Tırtıl * <i>Erk Carle</i>	45.000.-

FINDIK KİTAPLAR DİZİSİ

Pufpuf Ayı Bal Peşinde * <i>A. A. Milne</i>	12.500.-
Pufpuf Ayı'nın Sıkışık Günleri * <i>A. A. Milne</i>	12.500.-
Park, Peri ve Belediye Başkanı * <i>Dilek Aykul Bishku</i>	12.500.-
Bayan Tutu Modaya Uyuyor * <i>Melek Güngör</i>	12.500.-
Gökyüzündeki Tuhaf Delik * <i>Dilek Aykul Bishku</i>	12.500.-

KİTAP KURDU DİZİSİ

Küçük Prens (Ciltli) * <i>A. Exupery</i>	60.000.-
--	----------

DERGİLER

KIRMIZIFARE (aylık dergi)	15.000.-
1 yıllık abonelik	150.000.-
Şehir Hayvanları ve İnsanları İçin KEDİ (2 aylık dergi)	20.000.-
1 yıllık abonelik	125.000.-

DOSTLARIMIZ DİZİSİ

Köpeğiniz ve Siz * <i>Emel Tezcan, Filiz Ateş Anğ</i>	120.000.-
---	-----------

